

MEZEY KATALIN

Reggel nyolckor

*Reggel nyolckor taxiba ülünk,
 hogy megelőzzük a halált,
 aki kajánul ránk vigyorgott,
 de fele munkánál megállt.*

*Kinéz a fehér, reggeli fénybe,
 minden úgy van, mint más napon,
 de a lába nem engedelmes,
 nem is érzi. Nem fájdalom,*

*Félig élve hagyta. Beszélni
 nem tud, nem érti magát,
 mért nem megy le torkán a korty,
 mért ejti el a poharát?*

*csak koponyájában zsonganak,
 dobognak tompán az erek,
 csak tarkójában lüktet a vér
 szaporázva, szíve helyett.*

*Reggel nyolckor taxiba ülünk,
 előttünk egy mentő halad,
 magába zárta életünket,
 drágakövet a foglalat.*

Amikor így

*Amikor így magamban vagyok,
 hallom a tárgyak jajgatását,
 ahogy a kőpadlón csikordul
 a bambusz szék, ha meglököm a lábát.*

*Miért jajgattok, kedves tárgyak?
 Féltetek valamitől, vagy tudtok
 gyötrő titkokat a jövőről?
 Mégis csak álltok, mégse futtok?*

A világért se

*A világ nem logikus és nem halad,
 Mindig válságban volt, van, s válságban is marad.
 Nem megy a világért se előre, se hátra,
 míg bírálóit vesztükbe nem rántja,
 nem felel semmiért, ha vallatják, ha kérdik.
 míg vérben nem tocsog bokáig, térdig,
 csak oldalaz, forog, ha mozdulnia kell.
 Kedvünkért rossz szokásait nem hagyja el.*